

Tóth Mihály

Bűn és büntetlenség

TÓTH MIHÁLY ZOLTÁN

BŰN ÉS BÜNTETLENSÉG

Kitámolygott a folyosóra, akár egy részeg, egyik kezével bódultan nekitámaszkodva a falnak, miután az egész gyerekszoba megtelt dobhártyát szaggató éles gyereksírással és orrfacsaró altesti büzzel. A feleségének, Tamarának a türelmesen csitító hangja becézgette a kis Gabikát, miközben neki elképzelése se volt arról, hogy miképpen lehet egy nőszemélynek, egyáltalán bárkinek is türelme az ilyesmihez. Természetesen szerette a kisfiát, szerette őt úgy, ahogyan egy büszke édesapa szerethet egy gyermeket, szerette őt szavakban kifejezhetetlen módon, az apa és a fia közti szeretet ősi jellegzetességével és halálon túli erejével. Ott volt a szülésnél, azon a bizonyos ünnepélyes hússal és vérrel teli eseményen, amikor is felesége - aki akkor még csak a barátnője volt - életet adott közös genetikai eredményüknek, szerelmük gyümölcsének. Egy meghatározó élménye volt ez életének, amit korábban már oly sokszor próbált magában elképzelni, hogy milyen lehet, hogy mit élhet át, amikor megszületik egy férfinak a gyermeke, ám soha nem tudott igazán közel kerülni e rejtély megoldásához.

Még, amikor Tamara egyre gömbölydedebb hasán simított végig olykor, és eltöltötte ugyan némi büszkeséggel őt a közös szerelmükből az ő genetikáját is, mint fakadásában felhasznált fakadó tapintható entitás, amely olykor meg is moccan, sem volt betudható annak a beteljesedett és csimborasszójában már tovább fokozhatatlan emóciónak, amely végül odabent a szülészetosztályon megrohanta a lelkét. Amit ott és akkor érzett, némiképp hasonlatos volt ahhoz a kapcsolathoz, amit valaha is az apja iránt érezni vélt - valami, amit csak apa és fia érezhet egymás iránt, és igazándiból lényegtelen részletkérdés, hogy ennek a köteléknek az egyik végén apa-e az ember vagy gyermek. Hihetetlen földöntúli erőt érzett ott és akkor a felszabadult testébe áramlani, minthogyha bizonyos dimenziók nyíltak volna meg számára ösztönösen, amelyek feltöltik őt erővel a továbbiakra, miközben ugyanakkor úgy elérzékenyedett a lelke, ahogy még soha életében nem tapasztalt emóciókat túlcsoordulni szívében.

Kétségtelen, hogy onnantól kezdve egy másik ember lett, máshogy állt hozzá önmagához, feleségéhez és az élet nevű feladathoz. Akkor már nem pusztán csak saját maga számára vállalt felelősséget, mint addig, minden, amit tett és nem tett, azzal egy fejlődésben levő, magatehetetlen jövevénynek volt a gondviselője. Idővel aztán a hétköznapi banalitása alá

[Ide írhat]

kerülve, akár egy hímoroslán, szembesült a gyereknevelés nőstényanyát megkövetelő feladataival, azzal a rengeteg minden apró, bosszúságot okozó jelentéktelen dologgal, melyekre legbensőbb ösztönös késztetésből fakadó tettvágyukkal, amit még ő maga ültetett el bennük, őket jelölte ki, elültetve bennük a teljesen sajátos, magasan rezonáló üvöltésre és emberi türelmet próbáló incselkedésre mint legnagyobb örömforrásként való tekintés hajlandóságát, hogy aztán egyedül maradjanak ezekkel az érzéseikkel a felnevelendő csöppség mellett négy fal között egész álló nap, amíg a hím belevetve magát a javakért való vadászat és hajsza habjaiba verekedik kétkönyökkel a külvilágban.

Hétféve volt, szombati nap. Szabadnapja volt, nem volt szüksége a külsővilágnak rá, ennek az ember nevű kifinomult módon legnagyobb állat által sterilen agyonszabályozott külsővilágnak, amely kalendáriumokba zsúfolta a számok nyelvére lebontott természeti cirkulációt és a ciklusok rendjét, azon belül is a hét mind a hét napjából ötöt megtett az idő által beszabályozott vadászat idejének, kettő napot pedig a pihenésnek. Ott volt feladat nélkül a jól ismert családi légkörben, a saját jól megszokott környezetében, és mégis idegennek érezte magát. Már korábban is megkörnyékezte ez az érzés, ezen a szombati napon viszont hatványozott erővel rohanta meg.

Lányos apáknál szokott az ilyesmi előfordulni, akiknek lányaik vannak, fiaik egyáltalán nem, és a nők társasága, ez az olykor sziruposan kellemetlen közeg és az általuk generált érzés elfogja őket négy fal között, egymagában heverészve a kanapén egy üveg sörrel a futballmeccs előtt. De történetesen az ő gyermeke fiú volt, férfi, mint ő maga. Az egyik barátja, amikor Tamara állapotos lett tőle, azt mondta neki, hogy szerinte túlságosan korai volt gyermeket nemznie és megházasodnia, és még, ha visszaemlékezett, előtte volt szüleinek a tekintete is, amikor bejelentette nekik, hogy Tamara terhes. Andor huszonöt éves volt ekkor. A hír váratlanul érte őket, és a kitörő öröm és lelkesedés, meghatódottság és hatalmas gratulációk előtt volt egy pont, egyetlen pillanat, amikor szóhoz sem tudtak jutni, szabályosan ledermedtek, mintha valami családi tragédia hírért hallották volna. Az anyja elsápadt, szemmel láthatóan kiült arcára az első ijedelem.

Mindez talán nem is akkora nagy csoda, tekintve, hogy Tamarával még nem olyan régóta voltak akkor együtt, mindössze nyolc hónapja, és egy, a civilizált huszonegyedik századi társadalmak magasabb fokain helyet foglaló család esetében éveket szokás „elbíbelődni” egymással, mire egyáltalán előkerül a gyerek kérdés. Talán túlon túl korán lépett be ez a gyerek az életébe, amely így végül lehetlenné teszi számára azt, hogy a végtelenségig kiélvezze a fiatalkorát, és fürdőzzön az életben gondtalanul és teher nélkül, ameddig csak bírja szusszal és erővel... Nem igazán jutott ideje ilyeneken elgondolkozni, az ő esetében is tökéletesen beigazolódott az a közhely, miszerint, hogy aki meglehetősen korán családot alapít, az sose bánja meg ezt a lépését, a család áldásos és jellegzetes hatásán kívül azon egyszerű okból, hogy egyszerűen nincsen arra idejük a családfenntartóknak. Mondhatni neki is lefoglalta minden idejét a munka, a hétköznapi rohanások, a kenyérkereset mókuserékben végzendő feladata, jóllehet az irodájából csak nagyon ritkán kellett kimozdulnia, szinte minden idejét ott töltötte reggeltől késő délutánig. Informatikus volt és rendszergazda egy jólmenő cégnél Budapest belvárosában, egy Andrassy úti irodaházban.

Egy időben még minden kreatív hajlamát ki tudta élni a munkájában, hiszen úgy kezdte még a gyerekkorában, amikor is nekilátott programokat és játékokat csinálni, amikor minden problémát megoldott egyetlen kattintással vagy gombnyomással, és amikor még hekkerkedett

[Ide írhat]

akár rossz szándéktól, akár jó szándéktól vezérelve. Mindez a lelkesedés és kreativitás a családfenntartó szerepében, a monoton hétköznapi rutin jellegű futószalagmunkává silányult, amihez nem szívesen kelt fel korán reggel, és nem szívesen mászott keresztül a fél városon át, az Árpád-hídtól a városcentrumig. Leült a konyhában, és nézett kifelé az ablakon, onnan a negyedik emeletről, ahonnét már egészen távolra el lehetett látni. Ködös és szürke október eleji idő volt, a szomorú és neurotikus váltás ideje, méghozzá a felhők is úgy alkottak egyetlen zárt réteget az égen, minthogyha nem is létezne rajtuk kívül odafent semmi, se nap, sem hold, sem csillagok, sem pedig maga a kék ég. Túl korán kelt fel, mert azóta túl korán kel fel hétvégeken is, amióta Gabika megszületett. Azelőtt még Tamarával mindig valamikor kilenc óra magasságában keltek fel hétvégeken, és mielőtt övele összejött volna, és agglegény volt, akadt olyan hétvége is, amikor délig, vagy még annál is tovább húzta a lóbórt, különösen az átbulizott péntek és szombat éjszakák után.

Ezekben az időkben viszont már legkésőbb reggel hét órakor talpon volt, köszönhetően a gyermek izgágaságának és életfunkciói kívánalmainak, amelyek ekkor már olyan éberek voltak, hogy nem bírtak nyugton lenni egy tapodtat sem. Valahol olyan volt ő, akár egy kutya a lakásban, akitől soha nem lehet a fél napot átaludni, mert odamegy az emberhez, miután bekaparta magát az ajtón, hideg orrát a kézhez érinti, nyüszít, vonyít, mert éhes, mert szomjas, mert pisilnie kell... És valóban helytálló a hasonlat, gondolta ekkor, hiszen a kutyatartás is már önmagában felelősség, valahol olyan, mintha az embernek gyereke lenne.

Délelőtt volt féltizenkettő, a legrosszabb időszak ilyenkor őszi borongós hétvégeken. Már nincsen elég korán, az ember jócskán túlvan az első étkezésen, de még nincsen elég késő ahhoz, hogy megebédeljen, és elindulhasson az igazi pezsgő élet. Délelőttönként az ember ugyanis, ezt már megtapasztalta, és az idő előrehaladtával egyre inkább érezni vélte, néhány órával csak az álom dimenziójából való szabadulás, a felkelés után, hogy mindössze csak vegetál, próbálja megtalálni a saját szervezetének komfortérzetét, és megfelelően bejáratódni. Korgott a gyomra már, kezdett éhes lenni, pedig hol volt még az ebédidő... Tamara rendre későn kezdett bele az ebédkészítésbe, gyakorta fordult elő, hogy valamikor csak délután három, - és félnegy tájékan ültek az ebédlőasztalhoz, vagy valamivel még később. Lehangotha az első igazán borongós őszi idő, amivel az ember szembesül a hosszú nyár gyakori szikrázó és verőfényes napjai után.

A tél pedig hiába ugyanilyen, vagy jellege alapján még rosszabb, tekintve a csikorgó hideget meg a délutánonként korán beköszöntő sötétséget, az ember addigra már teljességgel beleszokik ebbe az állapotba, korábban még minden erejével lázasan tiltakozó lelke addigra végleg megadja magát, és apatikusan belenyugszik sorsába, valahogy hasonlóképpen, mint ahogy az első ráncokkal és őszi hajszálakkal még valamikor kétségbeesetten birkózó és viaskodó megvénült modell hölgyemény adja meg magát az idő kérlelhetetlen hatalmának. Tamara kijött utána a gyerek nélkül, és leült melléje.

- Remélhetőleg lassacskán elalszik – mondta a gyereknevelést mint természet által rárótt kötelességet a lehető legkomolyabban vevő tekintettel elnézve Andor vállalai felett kifelé az ablakon.
- Bepelenkáltam, megettettem és megittattam, és még dúdoltam is neki.

Mondott még néhány dolgot a gyerekekkel kapcsolatban, más egyébről nem indult el diskurzus közöttük. Egy ideje már egyáltalán nem is esett szó másról köztük, mint a gyerekről, a vele való édes tehernek bizonyuló kötelezettségekről és a jelentéktelen szürke hétköznapi feladatokról, úgymint bevásárlás, házimunka, valamint a családlátogatás. Hétköznapi viszonylag keveset

[Ide írhat]

látták egymást, hétvégeken pedig igyekeztek ismét visszaszokni egymás társaságába, és visszazökkenni a milióbe.

Különös érzések kavartak Andor fejében. Minthogyha elvett volna a szülés a nő varázsából valamit, nem is a külsőt illetően, hanem sokkal inkább a belsőt. Tamara, ez a mindig is filigrán és csontosarcú lány hamar visszafogyott a terhesség után, teste – ellentétben azzal, mint ahogy sok más nőszemély esetében lenni szokott – nem vette fel onnantól kezdve az idők végezetéig a gömbölyded és megduzzadt formát, viszonylag rövid idő alatt lerázta magáról azt, a metamorfózis alakváltása nem bizonyult hosszúéletűnek esetében. Ráhelyezte a baba teste által átmelegedett kezét Andor vállára, egyfajta támasztékot találva a kar felső végződésében, ugyanakkor pedig érzéssel simított is egyet rajta. Érződött, hogy valamit még mondani szeretne neki, valamit a gyereken kívül, olyasmit, mint amit még a szülés, de leginkább a terhesség előtt mondott neki oly sokszor, ami közösen felvidítja mind a kettejüket és igazán spontán jön, nem valami belső kényszeres késztetéstől hajtva. Hirtelen viszont nem jutott eszébe semmi. Összességében megcsömörlött és elfáradt, jóllehet a fáradékonyság éppen a terhes és különösen a közvetlen nem sokkal a szülés után lábadozó nőkre jellemző.

Úgy emlékezett viszont, hogy azokban az időkben energikusabb volt. Nem gondolta, hogy ennek az ősz volna az oka. Megfordult már valahol halványan az ő, és Andor fejének legbensőbb bugyraiban, hogyha ez még nagyon sokáig így megy tovább, abban az esetben ki fog hűlni a kapcsolatuk. Valóban túl korán jöhetett a gyerek és a házasság, gondolta egyre gyakrabban Andor, és villant fel ilyenkor mindig anyjának az arcképe, amikor látta azt a hír bejelentése után közvetlen, az arca által közvetített üzenet átjárta tudatát ilyenkor, mert csak az beszélt hozzá, szavakban sem ő, sem pedig más soha nem mondott semmi rosszat az olykor még saját maga számára is időelőttinek ható családalapításról. Már ott tartott, hogy komfortosabban érezte magát odabent a munkahelyén, mint odahaza, ahol szembe kellett néznie élete korai döntéseinek eredményével, miközben az összes barátja élte a világát, és amikor ezzel ő szembesült, csak az vigasztalta, hogy a mulatozásaik teljesen céltalanok és sehova nem vezetnek. Jól érzik magukat néhány óra erejéig, és semmi több. Valóban csak ennyi lenne? Vajon hamis boldogságot nyújt-e az ilyen élet, amit az ember egyébként sem űzhet úgy igazán önfeledten egyetlen évtizednél tovább?

- Mi a programod mára? – kérdezte Tami valami halvány reménysugárba kapaszkodva, hogy ne csak, mint gyermeknevelő robotokként tekintsenek önmagukra.
- Nincs elképzelésem – felelte vállát egyszer lassan közönyösen felvonva, majd leeresztve Andor, és nézett tovább önmaga elé az ablakon keresztül a távolba.
- Elmehetnének egyet kirándulni, mit szólsz?
- Kirándulni? – kérdezett vissza Andor fanyar és unott arccal. – Hova?
- Ne csinálj úgy, mintha Pest közelében nem lehetne hová elmenni kirándulni. Voltunk mi már jónéhány helyen. – Természetesen Andor ezzel tökéletesen tisztában is volt, és a helyszínt firtató kérdés még teljesen jogos is volt önmagában, viszont ezt a kérdést olyan hangon tette fel, mint aki el nem igazán tudja képzelni, hogy mégis miféle helyszíneken lehet Pest közelében kirándulásokat tenni.
- Hát, jól van... menjünk – mondta ezt teljesen közönyösen, mint akinek minden teljesen mindegy. Arca színtelen volt, fakó, csaknem teljesen sápadt, nem éppen az egészségtől és élettől kicsattanó.
- Nincs is valami elképzelésed, hogy hová mennél?

[Ide írhat]

- Mond meg te... Nehogy az legyen, hogy elnyomásban élsz, és semmibe nincsen beleszólásod – próbált viccelődni Andor, ám Tamara átlátott rajta, tudta, hogy nem a női egyenjogúság ügyéért érzett szolidaritás mondatja ezt Andorral, hanem az együttélés monotonóságától egyre jobban eszkalálódó érdektelenség.
- Menjünk Szentendrére. Ott úgysem mostanában voltunk – találta ki végül kilátásba helyezett kirándulásuk helyszínét Tamara egy rövid ideig tartó töprengés után, önmaga elé nézve, meglevenítve lelakisemei előtt a város és annak környezetének tájképét.

Habár az idő nem volt éppen napos, de nem is volt különösebben hűvös sem odakint, viszonylag kellemesen párás, gőzfürdőre emlékeztető érzést nyújtott az aznapi levegőben tett séta. Aznap kora délután korábban ebédelték a megszokottnál, majd nem sokkal azután elindultak a babakocsival együtt autóval Szentendre irányába. Kellemesen lezser napjuk volt, nemkülönösebben kicsattanó örömmel teli, de a vigasztaló tudat mind a ketten fejében ott motoszkált, hogy ezúttal most ahelyett, hogy otthon tespednének - amely tevékenységre hétvége általában mégiscsak egyre inkább be vannak idegződve – friss levegőn mozognak, és sokat tesznek az egészségükért. Megnézték a skanzent, amit már másfél évvel azelőtt láttak együtt utoljára, sokat sétálgattak a Dunaparton, és egy vendéglőbe is beültek estefelé, hogy elfogyasszanak egy könnyű haltalat.

Az alváshoz való készülődés így sokkal kellemesebben telt hazatérve, mint más hétvégi napokon szokott. Hamar elaludtak mind a ketten, Andor azonban valamikor az éjszaka közepén felébredt. Megfordult, a hátára feküdt, tarkóra tette kezeit, úgy nézett fel a sötét mennyezetre, minthogyha ott bármit is láthatna éppen. Gondolataiban motoszkált kis családja, Tamara és a kislánya. Eszébe jutott, ahogy gondolataiban felgöngyölte a közelmúltat annak minden jelentős és kevésbé jelentős eseményeivel együtt, hogy Tamara meglehetősen kevésszer érezte vele, hogy szexuális együttlétre volna szüksége. Még hozzá azért nem vette észre szexuális életének a jelentős lecsökkenését, mert az ő libidója sem működött éppen úgy, mint ahogy általában mindig is működött korábban. Már nem feltétlen és minden áron akarja ezeket az együttléteket Tamarával, nem izgatta fel a nő meztelenül heverő teste az ágyon, még annak ellenére sem, hogy jelentős súlyvesztésen ment keresztül nem sokkal szülése után.

Az elmúlt egy hónap során kettő olyan alkalomra emlékszik, amikor megkíséreltek szexuális viszonyt folytatni egymással, mivel merevedése volt, a vibrálás is megvolt a levegőben, minden összeállni látszott ketten között, mind a két alkalom hétköznapi nap volt, ám mind a két alkalommal csődöt mondott. Fáradt volt a hosszú munkanapok után, és konstatálnia kellett magában aényt, hogy libidójának pusztán csak egy kérészetű felvillanásra tellett. Viszont máskor is volt már fárasztó munkanapon túl, amikor nem is lehetett kérdéses, hogy játszi könnyedséggel létesíthet szexuális viszonyt élete választottjával, amikor is kicsattan a forró maszculán erőtlől. Fáradt volt, de nem úgy volt fáradt... Abba a minőségű életbe kezdett belefáradni, amit egy ideje már élt. De hát végtére is ez a sorsa az embernek, nem igaz? – tette fel a kérdést magának, költői természetűnek szánva azt. Előbb vagy utóbb egyébként sem alakult volna másképpen a sorsa...

Így volt ez a szüleivel és a nagyszüleivel is, így volt ez az összes felmenőjével, és mindenki mással így van, akik összekötötték egymással az életüket, és akár gyereket is nevelnek. Lelkiismeretfurdalást érzett, amiért olyan nagyon korán megállapodott, és ez a büntudatos érzés szüntelen ott motoszkált valahol a lelkében. Időnként megfordult a fejében, hogy megszökik és világgá szalad, viszont ahogy meghányta vetette magában a dolgot, arra a józannak tűnő

[Ide írhat]

belátásra jutott, hogy végtére is mi panaszkodni valója van? Van neki egy csodálatos felesége, amilyenről más csak álmodhat - aki legalábbis az ő, és egész biztosan mások szemében is csodálatos -, van egy biztos állása, amit már nemkülönösebben űz szeretetből, mintsem megszokásból, ám egyfajta biztos jövedelmet biztosít számára, és van egy csodálatos kisfia, akit nagyon szeret. Magukra hagyná őket, csak azért, hogy tovább kalandozhasson az életben, hogy ne hagyja elmenni maga mellett az életet, ahogy mondani szokás? Mivel voltak elképzelései afelől, hogy mi is az az élet, és micsoda az, ami egész biztosan nem az, és az a bizonyos élethelyzet, amelyben jelenlegi állapotában volt, egyre kevésbé tűnt annak számára.

Férfiember vállalja a felelősséget, szokták mondani. Nem szabadna tépelődni, de hát mire is való a késő éjszaka alvason és szexuális viszonyon kívül másra, hogyha nem éppen arra még, hogy az ember birkózzon és tusát vívjon saját le nem rendezett gondolataival, tudatalattijával? A következő hétvégi nap, a vasárnap már az otthon langyos és puha idilljében telt el a számára, sokat játszottak a gyerekkel, és egy rövidebb beszélgetése is volt Tamarával, melynek során ő kifejezte igényét egy kiskutya iránt, azzal az indoklással, hogy nagyon szereti a háziállatokat, különösképpen a kutyákat, amely háziállat elmondása szerint egyértelműen étellel töltené meg a teret, és a kis Gabika számára is kitűnő játszópajtásként szolgálhatna majd idővel.

- És te fogod lecipelni majd minden reggel meg éjszaka, hogy elvégezhesse a dolgát? – érdeklődte meg tőle Andor egy kevéske gúnyjal és hitetlenkedéssel a hangjában, mert ugyan nagyon szerette az állatokat, és szülei állandó kutyatartó szokásaik révén volt is alkalmuk közel kerülni a kutyákhoz addigi élete során, ám valamit mégis mondania kellett, hogy nehogy az asszony akarata az ellenállás teljes hiányával szembesüljön, és egy ilyen nagy jelentőségű, az élet egy sarkalatos pontját eldönteni hivatott kérdésben rögtön határozhasson és dönthessen.
- Majd idepiszkít a csempére meg a szőnyegre, én úgy képzeltem el – bagatellizálta el a kérdést Tamara, aztán elmerültek egy közösen kiválasztott hollywoodi akciófilmben, amelybe mind a ketten rövidebb időre beleszenderedtek.

Másnap, hétfőn, az Andor által egyre inkább gyűlölt napon azon ritka alkalomra került sor, amikor is találkozott egy általa már viszonylag ritkán látott ismerősével, egy volt egyetemi tanárjával, akivel bizonyos időközönként rendszeresen tartotta a kapcsolatot. Ritka dolog az, hogy az ember, általánosságban jellemzően sanyargató és meggyötrő diákévei után tartsa a kapcsolatot egy, a meggyötrésében és sanyargatásában bizonyos szinten mindenféleképpen tevékenyen részt vállalt professzorával, ám az ő esetében az egyik professzort illetően ez megtörtént. Eötvös úr, akit már az egyetem abszolválása után, miután összeültek első ízben egyet sörözni, a keresztnévén, Laciként szólíthatott, fizikai ismeretekből tartott neki előadást, és azokból vizsgáztatta. Andor az egyetemen gépészmérnöknek tanult, amely szakterület iránt nem érzett különösebben nagy rajongást és elkötelezettséget, sokkal inkább érdekelté őt az informatika és a hekkerkedés, ám érzett magában elegendő affinitást ahhoz, hogy nekifusson ennek a szaknak, és látott is ebben a területben egyfajta állandó biztonságot nyújtó jövőt.

A számonkéréseinek eredményei nem sikerültek különösebben fényesre, több tárgyból éppen csak átsúszott, ahogy mondani szokás, és a diploma abszolválásáig is csaknem ugyanannyi idő telt el, mint amennyi idő szükségeltetni szokott egy orvostanoncnak a doktori disszertáció megírásához, a bolognai rendszer lehetőségeit könyörtelenül kihasználva élte az egyetemi diákéveit, amely időszak alatt megállás nélkül csak tanult és szórakozott, mígnem huszonnégy esztendőskorára végleg pontot nem tett a jövőjét megalapozni hivatott életszakaszának végére.

A tanárok jellemzően kétlépést megtartó, szigorú és csak mérsékelten segítőkész típusai között Eötvös úr valóságos üde színfoltnak számított diákokkal rokonszenvező természetével és rendkívül friss, korszerű humorérzékével, energikusságával, amely magatartásnak köszönhetően egyes diákokkal nagy haverságot alakított ki, amolyan felszínes jó viszonyt. Így indult Andorral is a viszonya, akivel idővel bensőségebb és mélyebb kapcsolatba került, különösen a sikeres államvizsga után. Eötvös László orvos volt és gyógyszerész, aki történetesen kitűnően értett a fizikához is, és egy időben komoly dilemmát jelentett számára az, hogy eldöntse, hogy melyik szakterületet válassza életpályamodellül és hivatásul: a mérnöki hivatást, avagy a gyógyászatot és gyógyszergyártást.

Végül a gyógyítást választotta, amely pályához kétségkívül tovább vezetett az egyébként göröngyösebb akadályokkal kikövezett út, ám sokkal inkább érezte azt közel a szívéhez, mint az egészen rideg, és emberi érintkezésektől csaknem teljesen mentes mérnöki pályát. Reál érdeklődésű és beállítottságú ember volt, csakúgy, mint volt tanítványa és jó barátja, Andor, ám reál érdeklődésén és beállítottságán belül is az a humánusabb fajta, aki életcélt és valóságos küldetést látott a betegek gyógyításában. Egy évvel Andor lediplomázása után hagyta ott professzori állását az egyetemen, hogy az egészségügynek szentelhesse az életét, amely életben nem, mint orvos teljesedett ki, hanem mint gyógyszer, és vakcinagyártó. Bár sok rosszat hallott már a gyógyszer, és vakcinaiparról, úgy egészében és összességében a nyugati orvoslásról, ő mégis feltette és elhatározta magában, hogy minden lépésével csak hozzá fogja segíteni a betegeket a gyógyulásukhoz. Tudása rendkívül magas szintet képviselt, és töretlenül hitt a modern medicinában, gyógyításban.

Egy évig igazgatóhelyettesként dolgozott egy magyar vakcinagyártócégnél a már nem éppen ereje teljében lévő igazgató úr szárnyai alatt, majd egy év után megörökölte az igazgatói posztot tőle, aki a nyugdíj jegyében horgászbótot ragadott. A gyár, ahol dolgozott, hogyha nem is volt éppen Andor munkahelyéhez közel, de hazafele menet a belvároson keresztül útba esett neki, és azon a bizonyos borongós és csüggesztő hétfői napon is úgy határozott, hogy leparkol valahol a közelben első kategóriás német sportautójával, és meglepi Andort. Mint ahogy máskor, ezúttal is egy kisebb szivarral érkezett a szájában, amelyet a bejáratnál a dohányzás tilalmát jelző szabályok iránt tisztelettel viseltetve hamar eltünttetett, ám mégis a lehető legkésőbb tette ezt, hogy lehetőleg minél többen lássák, hogy ő többet megengedhet magának, mint a legtöbb földi halandó általában.

Laci egy középmagas, joviális arcú, általában halványan kirajzolódó, önmagát épphogy láttatni engedő körszakállat viselő negyven éves középkorú férfi volt, aki a közte és az Andor között húzódó tizennégy esztendő korkülönbség ellenére meglepően jól kijött vele, amely jóviszony köszönhető volt Andor viszonylag korához képest érett természetének és Laci örök fiatalos természetének. Mint ahogy az ilyen látogatásoknál általában lenni szokott, Lacinak hamar rendelkezésére álltak a közelében tüsténkedő irodisták, akik beszóltak Andornak az irodájába, hogy megérkezett az őt olykor látogatni szokó barátja. Andor hosszú órák óta egy nehezen megfeythető parancsoron dolgozott, és már csak ímmel-ámmal nyúlt a munkájához, szinte színlelve mindössze pénzkereső mindennapos tevékenységét, tarkóra tett kezekkel lustán és nehézkesen.

Már ebédidő volt ugyan, viszont ő a lehető legkésőbb szerette volna aznapi munkahelyén való tartózkodása során megtönni a gyomrát, ugyanis aznap kifejezetten fáradt volt az előző éjszakai rossz és kevés alvásnak köszönhetően, és jól tudta, hogyha most megenged magának

[Ide írhat]

egy tisztességes ebédet, abban az esetben később még annyira sem fog tudni a feladataira összpontosítani, mint amennyire képes volt odáig. Úgy érezte, hogy egy kiadós ebéd után egyenes mélyzuhanás vezetne az alváshoz. Megörült barátja érkezésének, lustán felállt forgószekéből, amelyben az utóbbi egy órácskában már egyre csak szórakozottabban forgolódott, mint ahogy tette azt még kisgyermekkorában, amikor a bútorüzletekben, ahová a szülei cipelték el magukkal őt, és ahol olyan nagyon és látványosan tudott unatkozni mindig, és egy szelet csokival a kezében, hogy legyen azért mégis valamennyi élelem a bendőjében, és hogy serkentse a vérkeringését és ezáltal az agyműködését, lefejtve arról a papírcsomagolást, másik kezében pedig egy, a zsebéből kibányászott cigarettával elindult a folyosón a bejárat közeli élettér felé, ahol Laci vidáman, füttyörészve várta őt.

- Szervusz – köszöntötte még kissé elgyötört hangon őt, mert az irodai punnyadás légnyomását hozta magával odabentről.

Laci energikusabbnak mutatkozott, egy délszaki ember szeretetével, szélesre tárt karjaival indult el Andor irányába, ő, a néhai tanár, ám ez a szertelenül önfeledt kebelre ölelési öntudatlan szándék egyetlen határozott kézrészlettel teljedett ki végül mégiscsak, mintha az utolsó pillanatban eszébe jutott volna, hogy azért mégiscsak Európa kellőközepén van, a mérsékelt éghajlatiövbben, egyetlen országnyival a még mindenféle tekintetben Nyugat-Európainak tekinthető ország, Ausztria szomszédságában, ahol egy októberi szürke hétfő kora délutánon egy munkahelyen nem illik felszabadulni érezni magát. Laci sok tekintetben elégedett volt az életével, egyre jobb és megbecsülésre érdemesebb munkahelyeket kínált fel számára ezüsttálcán az élet, és azon belül pedig egyre jobb és megbecsülésre érdemesebb pozíciókat is, volt egy csodálatosan bájos felesége, Anita és egy ötéves kisfia, Adrián. Sikeres életét leszámítva alaptermészetéhez önmagában hozzátartozott a vidámság és jó modor.

- Gyors voltál! Nem gondoltam, hogy ilyen hamar felszabadítod magad a munka alól – nevetett.
- Nem igazán tudok mit kezdeni már egy ideje a nyakamba szakadt feladattal, amely most kifogott rajtam... Egyébként is már fél lábbal az ebédidő és a munka közt voltam, így aztán amikor közölték velem az érkezésed, több se kellett, fogtam magam és ott hagytam azt a förtelmes irodát, amely minden hátfájásomnak az okozója. – Andor az utóbbi időkben meglehetősen gyakori hát-, és derékfájdalmakra panaszkodott, amely a sok számítógép előtti görnyedés és a rossz testtartás okán alakult ki.
- Mondtam már neked, hogy masszörhöz kellene járnod. Tudom, tudom, Tami majd megint megmasszírozza a hátad, de hát azért az mégsem az igazi...
- Persze, tudom... Amikor ő vette kezelébe a hátam olykor-olykor, megnyugodott a hátam ideig-óráig, ám újból visszatért a fájdalom, azóta pedig egyszerűen nem foglalkozok a témával. Kijössz velem ide az ajtó elé, rágyújtok egy cigire – mutatott a bejárat ajtóra Andor, miközben a keze ügyében már egyideje fehérítő cigarettát beledugta a szájába, és előkeresett az egyik zsebében egy öngyújtót.
- Éppen most nyomtam el a szivart az imént, ahogy megjöttem, most gyújtsak megint rá? – kérdezte mintegy sajnáltatva önmagát, amely kérdésre úgy igazán nem is várt fiatal barátjától választ.

- Jaj, istenem, a sznob... éppen most akartalak megkínálni egy cigivel, de most, hogy megint eszembe juttattad, hogy te szivarozol, inkább meg se kínállak.
- Neem szükséges, van még... üsse kő, rágyútok még egy szivarra – válaszolta egy kényúr elnyújtott hangján Laci, majd zakója egyik belsőzsebéből előhúzott egy aranszínű kelyhet, amelyben tartotta egymás hegyén -hátán a sötétbarna, sárga alapon fekete feliratokkal teleírt címkével átkötött szivarjait. Lacinak a dohányzása nem minden esetben szivarozásban merült ki, előfordult, hogy régi szokásához híven cigarettázott is, azonban ezzel a szokásával egyre inkább kezdett felhagyni az utóbbi időben. – Neked is le kellene tenned idővel a cigit – tanácsolta Andornak. – Elvégre már felelősségteljes apa vagy te magad is.
- Hagyd már ezt a hülyeséget... Te magad is dohányzol még mindig, aztán mióta vagy apa?

Andor az a fajta dohányos volt, aki egyedül abból az elhatározásból szokott rá a dohányzásra, hogy óránkénti szüneteket iktathasson nyolc-kilencórás műszakjai során. Nem úgy kezdett bele dohányzókarrierjébe, hogy egyik pillanatról a másikra meghozta a döntést, miszerint elkezd cigarettázni, hanem lassan és fokozatosan jött el az a pont, miután irigyen és sóvárogva szemlélte az iroda terhes magányából makkegészséges és kátránytól mentes tüdővel a többieket, akik önfelédten duruzsoltak egymással, vagy éppen bámultak bele az eléjük terülő hétköznapi látványba, a szabadság egy kis, méreg által kiváltható szegmensébe, mígnem a csordaszellem sodorta magával őt magát is, pontosan úgy, mint ahogy már az általános iskolában megtanult rossznak lenni, és olykor felvenni az igazán rosszak szokásait, csak mert számukra jóval egyszerűbbnek bizonyult az élet. Megdőbönt azon, hogy mennyire világosan mutatkozik meg előtte a saját hétköznapi példáin keresztül, hogy a gyermekkori szokásai az embernek átkonverzálnak idővel a felnőttlét mindennapjaiba is, mert ahogy valamikor még az iskola, úgy egy idő múltán már a felnőttlét szigorú intézményei kényszerítik rá az ember fiát bizonyos rossz szokások felvételére.

- Jó, de az én vagyok... attól még akarhatok jót neked.
- Persze, csak éppen hiteltelen vagy.
- Szokj rá te is a szivarra, habár nem kimutatott tény, de állítom, hogy az kevésbé kártékony. Végtére is csak a garatjáig szívja be a füstjét az ember, és nem hatol le a tüdőre...
- Éppen azért nem szívják le a tüdőre, mert azt már a leggyakorlottabb dohányos se bírná el, ergo jóval károsabb a cigarettánál, hát nem logikus? Tele van dohánnyal és kátránnyal a belseje.
- Fene se tudja, de mindenesetre amióta szivarozom, kevesebb időt töltök el dohányzással, mint amikor még cigarettáztam.
- Jó, és te veszed meg nekem a szivart?! Marha drága ám! – tettetett felháborodást Andor, amely hirtelen fellobbant harag bizonyos dohánytermékek árai miatt egy kicsit még valóságosnak is bizonyult.
- Ember, most kínáltalak meg – kiáltott feldúltan Laci, és ismét előhalászta szivarrosszelencéjét, amelyet ezúttal centiméterekre Andor orra alá dugott, majd tehetetlen jóindulattal, mint aki bármit megtenne a legjobb barátjáért, de azért mégis kínosnak érezné, hogyha el kellene őt látnia mindenféle ajándékkal, nagy kegyesen felajánlotta neki: - Egyébként vehetek neked szivart, ezentúl szállítok neked én

személyesen a sajátoméból, ide egyenesen a munkahelyedre – és eközben végig gúnyos volt, méghozzá önkéntelenül, mivel nem mertte teljesen őszintén kifejezni barátja felé deklarálni az iránta érzett feltétlen szeretetét és önzetlenségét minden feltétel nélkül. Az ember hamar megtanulja, amikor még tájékozatlan és együgyűségében jóságos, hogy van egy bizonyos határ, amin túl nem ajánlatos menni a szeretetből fakadó adni vágyás gyakorlatában, mert könnyűszerrel megsérülhet a lélek.

- Nem kell, nem kell – tolt egyet a levegőn kezével Andor, amely mozdulattól mintegy önkéntelenül is hátrálni kezdett előle a szelence, mintha Yoda mester küldött volna feléje energiát.

E megnyilvánulásában az is benne volt: van nekem pénzem, haver, hogyha mindenáron szivarozni szeretnék, akkor azt minden gond nélkül megengedhetném magamnak! A valóságról ugyan nem lehet azt állítani, hogy messze nem felelt volna meg ennek a magatartásbéli megnyilvánulásnak, mivel Andor nem keresett éppen rosszul, csak éppen rengeteg pénzt el is vitt az általa alapított családnak a fenntartása. Minden jelentéktelennek tűnő igénynek az alanya, ezek a teljesen hétköznapi csecsebecsék és jelenségek, összeadva annyit vittek el, hogy úgy volt vele, inkább nem nézi meg hónap végén, hogy mennyi volt a bevétele és abból a kiadásai, mert még a végén szívrohammal vagy agyvérzéssel viszi el őt a mentő. Jóllehet nem egy ismerősétől, a szüleitől és többek között éppen Tamarától megkapta már ezt az idegesítően, egy gyámoltalannak intézett kioktatás hangján előadott jó tanácsot, hogy járjon így el a pénzügyeit illetően, mivel ez lenne a legokosabb szerintük.

- Egyébként mi a gond, jól keresel, nem igaz? Egy informatikusnak nehogy már más vásároljon szivart...
- Mondtam, hogy nem kérek semmit! – csattant fel dühös nevetéssel Andor, miközben ismét megrohanták az elméjét azok a bizonyos számok, melyeket oly rettentően gyűlölt, és a legszívesebben örökre száműzött volna.
- Azt mondtad, hogy most nem kérsz, egy szóval se tagadtad meg tőlem az állandó szivarellátási segítséget.
- Jó, jó, jó... - válaszolt fáradtan és egy kissé lehiggadva Andor, mert érezte, hogy az étellel szemben tehetetlen, és hogy az indulattal nem a megoldások fele vezető ösvényen jár. Úgy döntött végül, hogy őszintén beavatja volt tanárát és legjobb barátját a lelkét nyomasztó titokba, amely tulajdonképpen a legkevésbé sem volt titok, de legalábbis nem volt titkosabb annál, mint amilyen titoknak a birtokában emberek milliárdjai élnek a földön, a megélhetés és a kiegész jelentette problémáiba. Saját sorsáról, egy kissé minthogyha az egész emberiség kollektív és közös sorsáról regélt volna, egyetlen, az emberiség szájaként használva a száját.
- Már megint a koci... a hitel rá. No, meg a lakásra is, azt is folyamatosan fizetni kell. Hihetetlen adósságokba vertem magam Tami meg a gyerek miatt, amit egészen biztosan ki tudok fizetni majd rövid földi életem során, de hogyha most belegondolok, hogy mindez nélkülük meg se történt volna... de legalábbis, hogyha mondjuk tíz évvel később nősülök és alapítok családot, akkor másképpen történt volna meg, talán már saját tőkéből, nulla kölcsönrel. Hogyan fogom én ezt bírni? Nem dolgoztatnak agyon, nyilván a saját érdekekben szükséges minél több munkát elvállalnom, a légkör viszonylag kellemes itt, a többiek rokonszenvesek, beleértve a főnökséget is, de néha már úgy érzem, hogy megcsömörülök ettől az élettől, és a kiegész veszélye fenyeget... Ne

haragudj, egyáltalán nem szeretnék a sopánkodásommal untatni, hiszen nem ezért jöttél, és hát különben is egy férfiember ne panaszkodjék, tartja a mondás ugyebár...

- Várj, várj, várj – vágott a szavába Laci sztoikusán maga elé emelt markával. – Most te komolyan úgy érzed, hogy ki fogsz égni, hogyha minden úgy megy tovább, mint ahogy eddig? Ember, huszonhat éves vagy, és egy éve se dolgozol még itt, ezen a helyen, ahol egyébként én is úgy látom, mint ahogy elmondtad, hogy igazán kellemes a légkör és kedves mindenki mindenkivel. Tulajdonképpen csak annyi a panaszod, mint szinte mindenki másnak a világon, különösen azoknak, akiknek családjuk van. Egyszerűen kezded érezni a kötöttségek monotonitását. Hát igen, öregfiú, ezek már nem azok az édes egyetemi évek, megtelve bulikkal és hétköznapi reggeleken való kócos és kótyagos kollégiumszobás ébredésekkel... Isten hozott a nagyvilágban!
- Nézd, én tökéletesen tisztában vagyok a nagyvilág milyenségét illetően, mint ahogy eddig is tisztában voltam veled, csak... - itt elakadt Andor, valamit nagyon mondani szeretett volna, ám nem tudta egészen pontosan, hogyan fogalmazza meg, hogy mit szeretne, mi lenne problémájára a végső megoldás. Helyette Laci fejezte be a mondatot fűgén:
- Csak most kezded a saját bőrödnön is tapasztalni meg érezni, ennyi – majd nevetett és jobb kezével rácsapott egyet barátian Andor bal felkarjára. – Most pénteken részt veszek egy üzleti bulin, de külsősök is eljöhettek, esetleg volna kedved eljönni? Hozhatod a családot is. – Ettől a meghívástól Andor egy kissé megilletődve érezte magát, mivel hosszabb ideje már nem hívták meg sehova. Töprengést színlelve a fejét vakarta.
- Nem, azt hiszem, hogy Tami a kicsi miatt nem tartana velem, a gyereket pedig nem hagyná otthon egyedül – válaszolta.
- Esetleg, hogyha szülők gondjaira bízhatok aznap éjszakára őt? A nagyszülőknek is járnak olykor kellemes idilli pillanatok.
- Látod, erre az eshetőségre még csak nem is gondoltam.

Andor az utóbbi időben sok mindenre nem gondolt, rengeteg eshetőségre, amit esetlegesen elszalaszthatott, amivel esetlegesen élhetett volna, és az egyébként szintén Budapesten élő szüleit sem valami gyakran látogatta az utóbbi néhány hónapban. Ennek oka nem is annyira az időhiány volt, hanem sokkal inkább a mindentől való megcsömörlés. Túlzás azt állítani, hogy a depresszió egyik enyhébb válfaja kerülgette volna, és telepedett volna rá szellemére, apatikussá vált mindennapjai viszont megakadályozták őt bizonyos programok szervezésében és kivitelezésében, és amikor csak tehetett, otthon maradt a négy fal mesterséges magánya között. Öregedne, és kezdene rugalmatlanná válni idejekorán?

Ettől intették óva olykor a barátai, és előfordult olyan is, hogy még a tulajdon anyja is. Ezt hozta volna számára a házasság és családalapítás hosszabb távon? Egyelőre igyekezett mindent az évszakváltás már jól érezhető hatásainak számlájára írni, az egyre korábban sötétedő esték és egyre csapadékosabb és hűvösebb időjárás lelombozó tulajdonságainak betudni. Legkésőbb tavasszal majd minden más lesz, vigasztalta magát. Egy ideig nyugton is maradt ilyenkor ezzel a gondolattal, majd pedig egy fél óra múlva felötlött benne egy következő kérdés, amikor is mintegy a második éne telepatikusán kommunikálni kezdett a földi énjével: De biztosan így lesz-e? Mi lesz akkor, hogyha ez a mostani állapot a legjobb esetben is stagnálni fog akkor is, és stagnált állapotában prolongálódni, esetleg még rosszabb is lesz? Döbbenet vizsgálta többször önmagát, mint valami kívülálló, egy orvos, aki egy kóros betegségben szenvedő entitást vesz górcső alá tüzetesen, és minél inkább arra az elhatározásra szeretett volna jutni

magában, hogy nincs neki a világon semmi baja, annál inkább úgy érezte, hogy sikerül generálni saját tudatában a neurózist.

Hová tűnt az a régi energikus srác, aki, ha olykor nehézkesen és későn is, de felébredt előbb-utóbb szabad hétvégén, és tettvággyal megrohanta a nagyvilágot, még hogyha történetesen nem is volt ezzel célja, és nem is volt sehol semmi dolga? És amely hétvégi utaknak voltaképpen, így utólag belegondolva soha nem is voltak semmi különösebb értelmük? De hát mi is az az értelem, amit keres az ember, és mi végett szeretne annak a birtokába jutni? Most mégis érezte, hogy ez az állapot az életében, ez az életkor mindent összevetve élvezhető volt, pezsdítő, amely valami magyarázhatatlan oknál fogva őt magát elégedetté tette. Mert mi más dolga is van az embernek, minthogy járjon és keljen, hogy megismerje a nagyvilágot annak minden kellékével, a legjelentéktelenebbnek ható díszletével együtt? Akkoriban nem volt pénze, nem volt egzisztenciája és társadalmi megbecsülése, mégis volt valami a szívében és lelkében, ami mostanra mind kikopott és kiveszett.

Kezdett megérteni valamit, kezdte már kapizsgálni, hogy az életben soha nem lehet az ember birtokában egyszerre minden, hogy abban az életkorban, amelyre oly szívesen és oly gyakran visszaemlékezett, birtokában van annak, aminek minden kortársa, a feltétlen tenni akarásnak és ismeretszomjnak, valamint a világ fele való gyanakvásnak, amiért cserébe a világ megjutalmazza őt mindazzal az általa korántsem kétkézzel szórt kinccsel, amivel a tapasztalat ösvényétől óhatatlanul bemocskolódott lelkű gyanakvókkal és tapasztaltakkal szemben oly nagyon fukar, míg abban a korban, amelyben most van, - tehát hat-hét évvel később, - amikor is már ismerni véli a világot és az embereket, és tapasztalatait könyörtelenül fel is használja, és egyre kevesebb felfedezésre váró jelenség várja, kezd úrrá lenni rajta egyfajta általános érdektelenség, és tekintve azt, hogy az ember élete nagy általánosságban hat-hét évtizedet felölel, huszonhat évesen azért ez mégiscsak ijesztő.

- Mi lesz később? – És egyébként nálad mi a helyzet a gyógyszerertárban, van valami újság, minden jól megy? – érdeklődte meg cimborájától, egy kicsit üres udvariaskodásból, és egy kicsit őszinte érdeklődésből is.
- Minden rendben van, éppen nagy munkákban vagyok benne, rágcsálókon végzünk kísérleteket a legújabb influenzaelleni védőoltásokkal. Most jön majd az influenzaszezon is, már most egyre többen betegednek meg, szóval épp ideje van mindennek.

Andort a barátja iránt érzett szereteten és tiszteleten kívül mindig egyféle rosszalló bizsergés töltötte el, amikor meghallotta őt a munkájáról beszélni. Sok rosszat hallott már a gyógyszer, - és vakcinaiparról, alapvetően a nyugati orvoslási módszerekről, amely módszert alkalmazó körök értesülései és tapasztalatai szerint nem feltétlen a betegek örök gyógyulás ösvényére való terelgetésében érdekeltek. Egy kicsit úgy hallgatta ilyenkor Lacit, mintha nehezére esne elhinnie, hogy valaki, aki olyan tanult és jólelkű, mint ő, hogyan nem láthat át a jót és tisztaságot a bűn mocskától megszűrni hivatott szitán? Lehetséges volna, hogy a nyugati orvoslás gyakorlata nem is olyan elvetendő, mint ahogyan gondolta, hiszen hogyha Laci a nevét adja hozzá, és orvosi esküje szerint jár minden esetben el, - márpedig nehezen tudta elképzelni, hogy nem így tenne bármilyen esetben is, - akinek aztán bőven van rálátása a dolgokra, akkor tulajdonképpen nem is lehet olyan nagy baj ezzel a világgal? Talán az emberek fantáziája túlságosan élénk, talán az a rengeteg önmagát sikertelennek tudó ember a földön mások boldogulását szélhámoságnak tudja be? Hiszen, számos embertől hallotta már, hogy jelentős

[Ide írhat]

mértékű vagyona, legalábbis egy bizonyos összegben túli pénzüsszetre valaki csak akképpen tehet szert, hogyha valami simlis ügyben utazik, hogyha árt másoknak, ha elvesz másoktól, miközben megkárosítja őket. Élő példa arra, hogy ez nem feltétlen így van, az ő barátja, Laci. És hány ilyen Laci élhet még a Föld kerekén?

- Most elmegyek ebédelni, azután pedig még egy kicsit vissza kell mennem dolgozni – mondta Lacinak, miután kifogytak a szóból, és egy rövid időre mind a ketten elhallgattak. – A péntek estét pedig majd még meglátom.
- Rendben, azt gondolom, hogy mindannyian örülnénk annak, hogyha tiszteleteteket tennétek! Addig is szervusz – és kezet ráztak egymással egyszer, nagy erővel, férfiasan.

Laci kézszorítása meglepően erős volt és markáns, azoknak a kompenzáló férfiaknak a marokfogása volt az övé, akik pontosan jól tudják, hogy a küllemük és társadalmi pozíciójuk alapján embertársaik azt feltételezik róluk, hogy a férfiaktól megszokott kézszorításnál – amely valamivel gyöngébb, mint egy fizikai munkás kézszorítása, de erősebb, mint egy könyvtáros vagy egy operaénekes kézszorítása – egy hajszálnyit még erőtlenebb is lesz, a kellemetlen meglepetést kiszűrő és mosolygó arcukon az örömmek a forrása pedig az elégedettség, amiért sikerült a felkészületlen köszönőket meglepniük, még ha nem is valami elegáns módon, mintegy fizikai kellemetlenséget okozva nekik. Pont, mint amikor a kisebb, lebecsült férfiember meglepi a nagyobb pökhendit birokra kelés során. Andor, mint ahogyan azt előrevetítette, visszavonult az irodájába, hogy előkészüljön az ebédre, ebéd után pedig még dolgozott az irodájában két órácskát, aztán hazament. Eltelt a nap, mint ahogy a hétből a többi, amikor is már közeledett a péntek. Csütörtök este csak úgy mellékesen eszébe jutott Laci meghívása a vacsorára, döntést kellett tehát lassacskán hoznia, hogy részt vesz-e azon, vagy nem. Számára nem volt kérdés, hogy egyedül nem kíván részt venni az esten, hogy vagy Tamarával megy, vagy pedig nem megy sehova és otthon marad. Megkérdezte aznap éjszaka nem sokkal lefekvés után az ágyukban őt, amikor is még mind a ketten egyfajta passzív ébrenlét állapotában voltak:

- Holnap estére meghívott vacsorázni Laci. Az ő családja meg a munkatársai lesznek még ott. Hivatalosan valami cégesvacsera akar ez lenni.
- És csak most szólsz? Mikor hívott meg téged? – kérdezte Tamara egy kevés, a jelen leszedált éjszakai sötét állapotukhoz pontosan illeszkedő időtartamú csend meghagyása után. Oldalt feküdt odáig, a hátát mutatva Andornak, miközben viszont felelt, lassan a hátára fordult.
- Hétfőn... ma jutott eszembe megint. Miért, talán ez valami nagy dolog? Úgyis egész nap itthon vagy, és gyereket nevelsz. Arra gondoltam, hogy holnap estére ott hagyhatnánk Gabikát anyáméknál.
- A szüleidnél, akiket már hónapok óta nem látogatsz?
- Semmiből nem áll felvennem a kapcsolatot velük...
- És netán probléma az, hogy itthon vagyok és gyereket nevelek? Előbb utóbb úgyis visszamegyek dolgozni mindenképp – fordult most ismét oldalra kifakadva Tamara, ezúttal már Andor felé, és teljesen szembenézett vele a vaksötétben, minthogyha látott volna bármit is az ő arcából.
- Ne forgasd ki a szavaim. Most mi olyan rendkívüli dologgal szembesültél? Nem tudod, hogy mit vegyél fel? Ez nem egy esküvő, semmi komoly, csak egy céges vacsera.

Többet nem szóltak egymáshoz aznap éjjel, viszont reggel, amikor tiszta tudattal és frissen, tiszta lappal ébredtek, beszélte le végül Andor Tamarával, hogy aznap fel fogja hívni az anyukáját, és megérdeklődi tőle, hogy otthagynak-e estére náluk Gabikát. Egy ideig még nézték egymást a sötétben, mint két vak, és az életben egy kicsit eltévedt fiatal szülő, akik még önmagukat sem érezték kellőképpen felkészült felnőttnek a nagy feladatokra, végül megtalálva egymás testének melegében ideiglenes tanácsalanságuk gyógyírét és a kapaszkodót az életből való kizuhanás állapotában, átengedték magukat a kémia legfőbb törvényeinek, testet a testnek, amely törvény parancsai ellen felszabadító érzés volt nem tiltakozni, mert ez a törvény, mint két végletekig kiéheztetett testet és lelket ismét egymás karjaiba sodorta őket. Háromszor hágtak az érzékek csimborasszójára aznap éjjel, két és fél órán keresztül szeretkeztek kisebb megszakításokkal, azután pedig úgy aludtak el, kielégülve és szükségszerűen, mint általában egy felnőtt házaspár.

Másnap minden úgy történt, ahogy Andor még éjszaka a hálószobában előrevetítette azt Tamarának. Miután felhívta az anyját, aki amolyan közömbös örömmel fogadta, és már nem tett neki szemrehányást, mint olykor a régi időkben, amikor hosszabb ideig szintén elhanyagolta őket, hiszen családja volt, aki fele kötelezettségekkel és felelőséggel tartozott. Ha valaki, ő aztán teljes mértékben megértette, hogy nem lehet megülni egyszerre több lovat, hogy fiának legtöbb idejét elveszi a család mindenféle szempontból. Nagyon megörült annak, hogy ismét láthatja a kisunokáját, és mint ahogy az várható volt, - bár váratlanul érintette, hogy a hónapok után megesett első hívás alkalmával már rögtön nála akarja hagyni Andor a gyereket, - de nem győzte elégszer invitálni őket.

Andor aznap délután egy órával előbb elhagyta az irodáját, elvitte kocsival Gabikát a szüleihez, majd pedig, miután felkészült ő és Tamara az estére, elindultak a vacsorára a Trófea étterembe, a Margit-híd budai hídfőhöz. Odabent már egy népes társaság várta őket, körülbelül tizenötven lehetek. Miután Laci bemutatta Andort és Tamarát a társaság összes tagjának, amely művelet igénybe vett jó néhány udvariaskodóan bájoló társasági percet, helyet foglaltak egymás mellett, éppen szembe Lacival és feleségével, Ágival, valamint a gyerekekkel, a fiukkal, Ivánnal és a lányukkal, Orsival. A társaságban mindenféléről esett szó, és a szavak csak úgy repkedtek keresztül-kasul egymáson. Rengeteg elsőre félig-meddig meghallott záporozó szó, amely értelem nélkül repkedett a levegőben, kicsivel később hirtelen megtelt értelemmel, ám értelmes és összefüggő mondatokat azokból kihallani nem igazán lehetett.

Előfordult, hogy Laci kezdeményezett egy újabb témát, bedobta azt a beszélgetésbe, és onnantól kezdve mindenki igyekezett arra reagálni, a bedobott témát felgöngyölíteni, elindulni azon a gondolatokkal, ám a több kisebb csoport teljesen szétszabdalta és szétaprózta a beszélgetés menetét. Az étterem annyira volt csak elegáns és pazar, mint amennyire egy belvároshoz közvetlen közeli exkluzív helyszínnek elegánsnak és pazarnak kell lennie, semmivel sem kevésbé, és semmivel sem jobban. A csillárok és gyertyatartók aranyszínűek voltak, ám látszott rajtuk az olcsó utánzat, egyébként az egész helyiségben a bútorokat, asztalokat és székeket illetően pedig a fa dominált, mint anyag, és a helynek az előkelőségét legfőképpen a bútorok formája kölcsönözte a kecses íveikkel, semmint maga az összetevőjük. Az asztal körül, - lévén, hogy legfőképp gyógyszerészek vettek részt a vacsorán, - az egészségügyről és a vakcina -, valamint a gyógyszeriparról folyt a szó.

Laci szemmel láthatóan tudásban sokuk fölé emelkedett, ám korántsem érezte azt, hogy ő ott a társaság közepe, az agytröszt, a mindent tudó, jóllehet ezt könnyűszerrel megtehetné volna

[Ide írhat]

Andor megérzése szerint. Mégis túlzás lett volna azt állítani, hogy szerény, mert ahhoz, hogy ezzel a jelzővel lehessen őt illetni, túlságosan is harsánynak és bőbeszédűnek bizonyult. Amikor a saját elgondolásairól és terveiről beszélt, a legkevésbé sem lehetett hetvenkedést kihallani a hangjából, mégis jólláthatóan az ínyére volt az, hogy másoknak eldicsekedhet. Andor nehezen tudott érdemben bármihez is hozzászólni, bármit is bármihez hozzátenni, és amikor a szakmabeli dolgokat vitatták meg tolvajnyelven az asztal körül, mindig abban reménykedett, hogy ennek rövidesen vége szakad, de legalábbis átfolyik az általa értelmetlen kínai halandzsa a közbeszéd érthető és mindenki számára könnyen emészthető mindennapos változatába. Azért még így is elkapott néhány érdekes információt, mert nagyon kíváncsi volt és fülelt, érdekelte ugyanis továbbra is, hogy a sokak által a sátán művének nevezett oltás, - és gyógyszeripar hogyan tűr meg egy olyan áldott jószívű és tisztalelkű embert, mint az ő néhai tanárját és barátját, Lacit. Miután már megivott néhány pohár bort ő maga is és a többiek is, a beszélgetés egyre érthetőbbé vált számára, nem is igazán volt képes eldönteni, hogy mi okból, hogy a többiek adtak lejjebb a szaknyelvi választékos beszédből, vagy pedig az ő elméje kezdett az alkohol hatásától egyre tisztábban átlátni mindenben, úgy a beavatatlanok és a beavatottak között mesterségesen húzott falakon keresztül is. Nem egyszer érezte már erősen ittas állapotban, hogy ugyan a külső szemlélő számára teljesen ostobának tűnhet, és talán még ő maga is ostobának érzi magát, ám mégis ennek ellenére olyan tisztán és az önmaga lecsupaszított gyermeki valójában látja a világot, mint józan állapotaiban soha.

- Nekem a legfőbb célom az, hogy meggyőzzem az oltásszkeptikusokat is a vakcináink nemhogy teljes ártalmatlanságáról, hanem még a gyógyító mivoltukról is – jelentette ki Laci elszántan és őszintén, akár egy fiatal egyetemista, aki még hisz az olyan törekvések létjogosultságában és feltétlen értelmében, amelyek a világot jobb helyé tehetik.

Kétség sem férhetett hozzá Andor számára, hogy barátja mindezt teljesen komolyan is gondolja, hiszen ittas állapotában tette ezt a kijelentését, és mint ugyebár azt mindenki tudni véli, kétféle ember őszinte a világon: a gyerek és a részeg. A többiek mellette és a környezetében kissé elfogódottan nézték őt lenéző bájjal, pontosan, mint amikor egy, még a világ legfőbb működési mechanizmusát nem egészen értő és ismerő gyereket figyelnek, és közben azt gondolják, hogy na, ez még túlságosan fiatal és naiv. A maguk módján talán ők maguk is jó emberek, tételezte fel Andor, ám olyan nagyon jók azért mégse lehetnek, hogyha mondjuk nem a keleti medicinánál tették le a voksuk pályaválasztásnál, amikor is történetesen azt is megtehették volna – igaz, hogy abban az esetben talán nem is működhetnének hivatalos gyógyszerészként itt, szeretett hazájukban.

- Ne akard mindenáron a lehetetlent – mondta lustán megtámasztva fejét egy piros csokornyakkendőt és fekete inget viselő bortól pirospozsgásarcú mackós testalkatú férfi Lacinak, egy kollégája a sok közül.
- De ez miért lehetetlen? Ez nem lehetetlen! – tiltakozott makacsul Laci, mire többen egyszerre csaknem ugyanazt mondták neki:
- Oltásokat elutasítók mindig is lesznek, és ez mindig is végzetes következményekkel fog járni, az emberiség már csak így működik, és mindig is így fog működni, ezt igenis el kell fogadni, meg kell tanulni ezzel együtt élni.
- De talán tehetnénk azért, hogy ez nem így legyen, ti nem gondoljátok? Nyilvánvalóan csak annyi a dolgunk, hogy egyre hatékonyabb és egyúttal biztonságosabb vakcinákat gyártunk.

- Tehát azt akarod mondani, hogy nyilván oka van ennek a jelentősnek mondható szkepticizmusnak, és erre kéne valami megoldást találni? – kérdezte tőle egy vele szemben ülő, hatalmas fehér gyöngyököt füzérben a nyakán viselő, hosszú világoskék bolyhosszálú kardigánt viselő, szemüveges és vele nagyjából egykorú nőszemély.
- Természetesen, mint ahogy mindennek, úgy ennek is oka van! Semmi nem történik ok nélkül... Nyilvánvalóan történtek olyan dolgok a közel és a távolimúltban, amelyek erős gyanakvásra adhatnak okot az emberekben. Egyébként olyannyira meg tudom érteni őket, hogy azt mondom, a helyükben én magam is tartanék sokféle vakcinától. Tulajdonképpen most is tartok egyik másiktól. – Erre a kijelentésére általános méltatlankodó felhördülés söpört végig az asztaltársaságon. – Igenis, szkeptikus vagyok én magam is, sőt, a leghelyesebb hozzáállás, hogy gyártóként, forgalmazóként és alapvetően hozzáértőként én magam vagyok a legnagyobb szkeptikus a világon. Itt vagyok, tisztelt kollégák, tessék, szabad préda leszek számotokra, meg lehet engem győzni, hogy tulajdonképpen miért is adassam be magamnak a H1N1 elleni védőoltást, amikor is attól csak a fejem fáj, lázam és hidegrázásom lesz, valamint hasmenésem, és még akár bizony meg is halhatok... - Egy addig nem sokat beszélő tokás és szőke pihés hajú, viszonylag józannak tűnő férfi az oldalán ragadta magához a szót:
- Ugye, nem szeretnéd a mindenféle konteókban gondolkodók táborát gazdagítani? – kérdezte Lacit amolyan tréfás gyanakvással figyelve.
- Nem, dehogyis, ugyan, ki beszélt itt erről, csak győzz meg, ennyit szeretnék! Te, vagy akárki más... Hiszen, hogyha valóban olyan fantasztikus csodaszerekről beszélünk, akkor ez igazán nem jelenthet nagy problémát, nem igaz? Mi lesz, hogyha autistává válok, vagy a gyermekem autista lesz?
- Tehát most tulajdonképpen eljátszod, hogy egy laikus, összeesküvéseleméletekben hinni hajlamos, felvilágosításra szoruló ember vagy, aki azért valamiképpen mégis tájékozódni kíván egy gyógyszerésztől – kérdezte kijelentő módban megerősítést várva a tokás férfi Lacitól.
- Igen. Mondjuk, hogy összeesküvéseleméletekben hinni hajlamos, azt azért nem mondanám, de valóban egy felvilágosításra szoruló laikus ember.
- Tehát, a széleskörű félelem, hogy a vakcinák növelik az autizmus kockázatát, Dr. Andrew Wakefieldnek az 1997-ben egy szaklapban közzétett tanulmányán alapul. A brit sebész szerint a kanyaró, a mumpsz, és a rózsahimlő elleni vakcina beadása után nőtt az autista gyerekek száma. A tanulmányról közben kiderült, hogy súlyos eljárási hibák, nyilvánosságra nem hozott pénzügyi összeférhetlenség és etikai jogsértések miatt teljesen hiteltelen. Doktor Andrew Wakefield orvosi engedélyét megszüntették, cikkét pedig visszavonták a szaklapból. Ennek ellenére feltételezéseit komolyan vették, amit számos vizsgálat követett, ám egyik sem talált kapcsolatot a vakcina és az autizmus kialakulásának valószínűsége között. Újabb kutatások pedig bizonyítják, hogy az autizmus már a méhen belül is kialakulhat, jóval azelőtt, hogy a baba megszületik vagy megkapja az oltásokat.
- Értem... - dűnnyögött az orra alatt megjátszott megvilágosodással Laci, miközben a tájékozatlan emberek provokatív magatartásával folytatta a bizalmatlan érdeklődést: - Tehát elkezdtek üldözni... az rendben van még, hogy a cikkét visszavonták a szaklapból, mert nem volt igaza, de hogy megszüntessék az orvosi engedélyét is... Nos, ez utóbbihoz már igencsak magára kellett haragítania az egész orvosi társadalmat, de legfőképp egyeseket odafent, tehát igencsak rá kellett lépnie valakinek a tyúkszemére...

- No, igen, amikor hülyeségeket írnak egy szaklapba, legalábbis teljesen abszurd valótlanosságokat állítanak, annak nem igazán szoktak örülni, általában nem szokták díjazni az ilyesmit.

A tokás úr olyan magabiztossággal és fellengzéssel adta elő a mondandóját, ahogy általában helyére tesznek a tudomány nevében és a doktori képesítéseik birtokában gögös professzorok velük szembe helyezkedő rangjukon aluliakat, jöllehet egy megjátszott alakításban vett csupán részt. Hiszen iszik, ezért is a nagy őszinteség - gondolta Andor, az alakítás ellenére is, hiszen az alkohol az ember legbensőbb önmagát csalogatja elő minden esetben, és megfosztja őt a hiteles hazudozáshoz és játékhoz szükséges tálentumtól. Ahogy telt az idő, Andor egyre kényelmetlenebbül kezdte érezni magát a társaságban, nem is azért, merthogy feszengett volna, mert ezt nem lehetett elmondani, hanem mert felmérgezte magát az effajta fellengzős értelmiségi beszéden. Rövid ideig még az asztaltársaság körében maradtak, majd megtelt hassal és alkoholtól kellemesen elszibbadt fejjel felálltak valamikor féltizenkettő felé az asztaltól, elköszöntek mindenkitől, és elindultak hazafele. Egy ideig valahol vigasztalta őket a tudat, hogy e részvétel révén elmondhatják, hogy társasági életet élnek, és egybekelésük ellenére is eljárnak olykor otthonról, és nem hagyják, hogy a középkorúak megrögzött szokásai idejekorán átragadjanak az ő életmódjukra is. Andor így is olykor úgy érezte, hogy kényszerbeteg, méghozzá minden rugalmassága ellenére.

Viszont még a rugalmasságát is egyfajta kényszernek tudta be, a világlátás sajátos kényszerének, mert valami belső sugallat mindig is azt súgta neki, hogy meg kell tennie a napi kilométeradagját, meg kell adni a lehetőségeket, meg kell adni minden esélyt önmagának és másoknak, amelyek benne foglaltathatnak minden egyes világlátás sorsában és történetében, mint egyfajta térfogatban, hiszen hogyha az otthonában tölti el az időt, és nem tárja ki magát, lelkét és szívét a világ számára, abban az esetben úgy fog élni, mint aki felett megállt az idő, mint aki tudat, - és idő felett álló volna, egyfajta remeteként. A tinédzser -, valamint a húszas éveiben nem is volt néhány alkalomnál többször szükség arra, hogy ilyen módon űzze ki önmagát a nagyvilágba, az embertársai közé, vitte és hajtotta őt a pezsgő vére és a lendület sodrása, az ösztönös kíváncsiság.

Volt valami felsőbb erő, önmaga másik énje, egy felsőbb tudatállapota, amely felülírta őt magát odalent, a legegyszerűbb hétköznapi lényét. Figyelmeztette őt, eleinte talán még hasznos dolgokra, ám tette ezt valami kóros és nem normális módon, majd egyszer csak minthogyha elkezdett volna vele játszózni, egyre értelmetlenebb és fölöslegesebb rituálékba kényszerítette bele, melyeknek hogyha nem felelt meg, abban az esetben egyre nagyobb mértékű belső nyugtalansággal és gyomorgörcsrel ment tovább a dolgára, majd feküdt le éjjel aludni. Komolytalan dolgoknak tűntek ezek, mintegy gyerekes szellemi megnyilvánulásoknak elméjétől, ékes bizonyítékaként tekintett ezekre, mint a gyermekkor tova nem tűnt, továbbra is állandó jelleggel jelen lévő mivoltának bizonyítékára, amelyet még mindig nem tudott elhagyni, melyből képtelen volt kikecmeregni, és teljes meggyőződése volt, hogyha egyszer majd férfi lesz és apa, megkomolyodott ember, úgy végleg maga mögött fogja hagyni majd ezen teljesen értelmetlen és szükségtelen kényszeres szokásait, amelyeken csak nevetni fog, hogyha visszaemlékezik rájuk.

Mivel soha nem foglalkozott különösebben az emberi pszichével, és úgy általánosságban véve a pszichológiával, nem ismerte az emberi elmének az ilyen jellegű kórképeit, és hajlamos volt azt feltételezni, hogy kerek e világon ő az egyedüli olyan csodabogár, akinek hajlama van az

efféle dekadenciára. Amikor felszínesen megismerkedett a kényszerbetegséggel, mint jelenséggel, akkor rögtön a végleteket ismertette számára a nagyvilág, a szakújságok és a pszichológia irodalma - úgymint a kényszeres tisztálkodásmániásokat, a kényszeres kilincstörőket, embereket, akik magyarázhatatlan túlzásból visszaszaladtak a házukhoz az utcáról egy tucat alkalommal, csak hogy ellenőrizzék, hogy inspekciót végezzenek, vajon bezárták-e maguk után az ajtót - ő maga is mint bizarr jelenségeket nézte e deviáns megnyilvánulásokat, értetlenkedve, ám később fel kellett, hogy ismerje önmagában e devianciák gyökerét és a leendő hajtásokat potenciálisan magában foglaló hagyományát a kényszerbetegségeknek. Ragaszkodott minden napnak ugyanannak a percében megcselekedni egyfajta rituális feladatot, lényegtelen, hogy mi volt az, - teaivás, olvasás, hazavitt feladaton való munka megkezdése, egy film megnézése.

Szigorú inspekció alá vetette magát önmaga által, megfogadta, hogy önmaga lesz saját pszichoterapeutája, mivel volt neki egy teljesen józan és minden észszerűtlenséget megvető fele, amely szemben állt e dekadens oldallal, amely józan fél által felderítette, hogy kényszeres szokásai jellemzően olyankor lesznek úrrá rajta, amikor egyedül marad önmagával otthon a négy fal között, és soha, semmi szín alatt sem olyan helyzetekben, amikor együtt van a családdal. Azokban az időintervallumokban teljes mértékben megkomolyodik, és képes „felöltötként” viselkedni, jóllehet ezekben az időszakokban is ugyanúgy megtámadják őt a psziché könyörtelen démonai, viszont olyan vastag és stabilnak bizonyuló védőréteget emel önmaga köré, hogy képtelenek azon áthatolni, nem tudják hatalmukba keríteni őt.

A szexuális élet azon kevés, végsősoron szintén rituálisnak tekinthető műveletét nem pontos időre éli Tamarával, és a gyereket sem kényszer hatására kiválasztott szigorú időpontokban pelenkázza be és eteti meg, ezen a téren mások igényeihez - illetve azokhoz is kénytelen kötni tevékenységét. Eljártak még olykor Tamarával különböző ürügyekből megtartott összejövetelekre, amely találkozások alatt látott társaság nagyrészt mindig ugyanaz volt, mint azon a bizonyos legutóbbi vacsorán, és ebben a bizonyos társaságban ő továbbra sem érezte jól magát, jóllehet ezen összejövetelek alatt máshol se lett volna szívesebben éppenséggel. A barátaival ritkán találkozott, mert még viszonylag friss apaként nem tartotta volna elegánsnak, hogyha minden hétvégén félig-meddig elázva rázza a testét valami olcsó szórakozóhelyen, ugyanis a barátaival, mint általában oly sok fiatal, parti ürügyén jött össze a leggyakrabban. Tisztában volt azzal, hogy ha összejönnek ők többen, annak bizony ivászat lesz a vége, amit, hogyha az ember tudja magáról, hogy minden egyes újabb pohár után egyre jobban kívánja a következőt, jobb el se kezdeni.

Nem találta a helyét ebben az új szerepkörében különösen az életébe diszkrét távolságban belépett új emberek között, és kezdett teljesen világossá válni számára, hogy túl korán lett belőle apa. Ezek az összejövetelek voltak azok, ahol - miután szinte mindegyikre magával vitte Tamarát, - teljes felhatalmazást érzett a kikapcsolódásra, a sok vele tíz -, húsz és harminc évvel idősebb komoly értelmiségi és családos emberek között, ahol nem érzett büntudatot és sürgető sóvárgást a hazatérésre, - amely sóvárgás természetesen soha nem az ő legbensőbb őszinte sóvárgása volt, hanem szintén egyfajta kényszeres belső készletéből és büntudatból fakadó görcsös akarat. Egy ilyen összejövetelen egy Péter nevű férfi, egy jólmenő belvárosi ügyvéd, akivel már akkor beszélőviszonyban voltak, mondhatni amolyan haveri viszonyban, bizonyos körökről beszélt neki, akik részére hogyha elvállal jogász feladatot, körülbelül tízszer akkora haszonra tesz szert általuk, minthogyha bárki másnak dolgozna. Az igen magas fizetség okáról

is beszámolt Andornak, amely ok nyilvánvalóan nem pusztán csak az volt, hogy ennek a bizonyos körnek a birtokában rengeteg sok pénz volt:

- Egyszerűen égető szükségük van olykor rám. Tisztában vannak velem, hogy kiváló ügyvéd vagyok, hogy igen sok megnyert per van már a hátam mögött, mint ahogy azzal is, hogy időm nagy része már hónapokkal előre le van foglalva és be van táblázva. Egyszerűen ki akarnak sajátítani bizonyos időkre maguknak, olyan időkre, amikor hirtelen jött a baj – mondta.

És mindez, amit elmondott, egyszerre hangzott Andor számára igen érdekesen és ijesztően is. Azért töltötte el a félelem egyfajta kellemes válfajú bizsergése a lelkét attól, amit Pétertől hallott, mert ismerte már az olyan típusú embereket, akiknek rengeteg pénzük van, szinte mindent megadnak másoknak, akiből sokat néznek ki és akiről sok jót hallottak és sok biztató információt szereztek, többet is, mint amennyit kellene és amennyit indokolt volna adni, - legalábbis először még csak felkínálnak, és teszik mindezt a mindent bármikor könnyedén felvásárolni képes üzletemberek magabiztosságával, és azon okból, mert akár komoly veszélybe kerülhettek hirtelen az életmódjuk miatt. Péter esetében legalábbis éppenséggel pontosan lehetett erre következtetni, hiszen az ilyen kaliberű embereknek, akikre gondolt ezekben a pillanatokban, éppen ügyvédre van sokszor égetően szükségük. Mindennek megvan az ára, semmit sem mérnek ingyen, ezt egyébként is hamar megtanulta már. Angyalföldön, a tizenharmadik kerületben nőtt fel, és soha nem gurított elébe az élet semmit sem ingyen, mindenért keményen benyújtotta a számlát, előfordult olyan is, amikor még azt is elvették tőle, amiért a véres verejtékét hullatva küzdött meg.

- Miféle baj? – kérdezte Pétert kíváncsian.
- Ilyen-olyan ügyek, perek.

Andor nem kérdezősködött tovább, mert úgy érezte, hogy nem volna illő. Nem volna illő egy olyan személy esetében, aki feltehetőleg a szóban forgó körnek a tagjait mosta már ki mocskosabbnál mocskosabb ügyekből. Hiszen azért is lehetett a magyarázatában olyan szűkszavú. Az ügyvédekről tudni vélte, hogy jellemzően mindenre kaphatók, amennyiben a megfelelő fizetségnek a zsíros lehetőségét lobogtatják meg szemek előtt. Péterrel amolyan felszínesen jó viszonyt ápolt, egyébként pedig látni vélte rajta az ügyvédek annyira jellemző simlis és sokat sejtető derűt. A következő néhány összejövétel idején csak ritkán került szóba újból a téma, olyankor is csak félszavakkal lett megemlítve Péter által e bizonyos réteg részére végzett munka, míg egyszer csak úgy mellékesen, legyintve a kezével megjegyezte, hogy ezek az emberek állandóan sofőrt keresnek.

- Mindig van nekik sofőrjük, de egyiket sem tartják elég megbízhatónak.

Andor nem értette, hogy ilyen magas körökben hogyan fordulhat elő, hogy éppen a sofőri feladatokat végző személynek, mint megbízható és ugyanakkor jelentéktelen tagnak a megtalálása jelenti a legnehezebb feladatot, és nem mondjuk valami igen komoly agyműködési készséget és képességeket megkívánó nem mindennapos tevékenységre való vadászat.

- Olyan nagyon nehéz sofőrként megfelelni ezeknek a köröknek? – kérdezte Andor homlokát ráncolva és hitetlenül.

És azóta őszinte érdeklődéssel kérdezgetett a szóban forgó körökről, amióta hullottak mellőle az emberek a munkahelyén a csoportos létszámleépítéseknek köszönhetően, amely a következő